

1.

— Това изобщо не звучи като училищна викторина – каза госпожа Пати Пондър на Мария-Антоанета. – Шумотевницата е като при масови безредици.

Котката не отговори. Дремеше на дивана и демонстрираше пълна незаинтересованост към училищните викторини.

— Не те интересува, а? Като няма хляб, да ядат пасти! Това ли си мислиш? Ама те наистина изяждат огромни количества сладко, нали? Виж само колко щандове с торти. Мили боже! Макар да не ми се вярва, че някоя от тези майки изобщо яде от тях. Всичките до една са толкова елегантни и кльощави, нали? Като теб.

Мария-Антоанета посрещна комплимента с насмешка. „Като няма хляб, да ядат пасти“ отдавна се бе изтъркало, а наскоро бе чула един от внуците на госпожа Пондър да уточнява, че трябвало да бъде „да ядат бриош“, както и че Мария-Антоанета никога не го е казвала.

Госпожа Пондър взе дистанционното за телевизора и намали звука на „Денсинг Старс“. По-рано го бе увеличила заради силния дъжд, но сега пороят бе поутихнал.

Отвън крещяха хора. Гневни викове пронизваха тишината на хладния нощен въздух. Слухът на госпожа Пондър го приемаше някак болезнено, сякаш целият този гняв бе насочен лично към нея. (Госпожа Пондър бе израсла с гневна майка.)

— Мили боже! Мислиш ли, че спорят относно столицата на Гватемала? Ти знаеш ли коя е столицата на Гватемала? Не? И аз не знам. Трябва да проверим в Гугъл. Не ми се подсмиввай.

Мария-Антоанета изсумтя.

— Да отидем да видим какво става – енергично изрече госпожа Пондър. Чувстваше се напрегната и следователно преливаше от енергия за пред котката – точно както бе правила някога с децата си, когато съпругът ѝ отсъстваше, а нощем се чуваха странни шумове.

Госпожа Пондър се изправи с помощта на проходилката. Мария-Антоанета плъзна елегантното си тяло между краката на госпожа Пондър за подкрепа (животното не се връзваше на сценката с преливащата енергия), докато тя побутваше проходилката по коридора към задната част на къщата.

Стаята ѝ за шиене гледаше точно към двора на Начално училище „Пириуи“.

„Мамо, луда ли си? Не можеш да живееш толкова близо до училище“ – бе казала дъщеря ѝ, преди да купи къщата.

Но госпожа Пондър обичаше да чува лудешкия ромон на детски гласове, който се носеше на интервали през целия ден, а и вече не шофираше, така че пет пари не даваше дали улицата се задръстваше от онези гигантски коли с вид на камиони, така модерни напоследък, над чиито волани се надвесваха жени с огромни слънчеви очила, за да изпискат някаква ужасно спешна информация относно балета на Хариет или сеанса при логопеда на Чарли.

В днешно време майките приемаха майчинството твърде на сериозно. Обезумелите им от тревога лица. Забързаните им задничета в тесни спортни екипи, които наперено влизаха в училището. Полюшващи се конски опашки. Вторачени погледи в мобилните телефони, които стискаха в дланите си като компаси. Все неща, които размиваха госпожа Пондър. От умиление, разбира се. Нейните три дъщери, макар и по-възрастни, бяха абсолютно същите. И всичките бяха толкова хубави.

„Как сте тази сутрин?“ – винаги питаше тя, ако пиеше чай на верандата или поливаше градината, докато те минаваха.

„Пушат ни главите, госпожо Пондър! Пълна лудница!“ – подвикваха в отговор те и продължаваха нататък, повлекли децата си за ръце. Бяха приятни и дружелюбни, и съвсем мъничко снизходителни. Тя беше толкова стара! Те бяха толкова заети!

Бащите – а напоследък все повече и повече от тях водеха деца на училище – бяха друга работа. Те рядко бързаха, подминаваха къщата с премерена небрежност. Нищо особено. Всичко е под контрол. Такова послание излъчваха. Госпожа Пондър се усмихваше с умиление и на тях.

Ала сега изглеждаше, че родителите от Начално училище „Пириуи“ се държаха невъзпитано. Тя стигна до прозореца и дръпна настрана дантелената завеса. Училището наскоро бе платило за прозоречна решетка, след като топка за крикет строши стъклото и едва не улучи Мария-Антоанета. (Група момчета от трети клас ѝ бяха дали ръчно изрисувана картичка, която тя държеше на хладилника си.)

От другата страна на детската площадка имаше двуетажна сграда с фасада от пясъчник, със зала за организирани събития на горния етаж и огромна тераса с гледка към океана. Госпожа Пондър бе ходила там по няколко повода: беседа от местен историк; обяд, организиран от „Приятели на библиотеката“. Много красива зала. Понякога бивши ученици организираха там сватбените си празненства. Точно там щеше да се проведе и училищната викторина. Набираха средства за закупуване на „интерактивни дъски“, каквото и да означаваше това. Госпожа Пондър, естествено, също бе поканена. Близостта до училището ѝ даваше някакъв странен почетен статут, макар че никое от децата или внуците ѝ не го бе посещавало. Тя учтиво отказа поканата. Намираше за безсмислени училищните събития, на които не присъстваха ученици.

В същата зала децата провеждаха седмичното си училищно събрание. Всеки петък сутрин госпожа Пондър се настаняваше в стаята за шиене с чаша английски чай и джинджифилова бисквита. Детските песни, които се носеха от втория етаж на сградата, винаги я разплакваша. Тя по принцип не вярваше в Бог, с изключение на миговете, когато чуваше деца да пеят.

Сега нямаше песни.

Госпожа Пондър чуваше единствено ругатни. Не се преструваше на светица относно използването на груб език – най-голямата ѝ дъщеря псуваше като каруцар, – но беше тревожно и смущаващо да слуша как някой крещи до безумие

онази конкретна нецензурна дума, и то на място, което обикновено преливаше от детски смях и радостни викове.

— Всички ли сте пияни? – попита тя.

Осеяният с дъждовни капки прозорец гледаше точно към входа на сградата, откъдето внезапно започнаха да се изсипват тълпи хора. Сензорните лампи огряваха павираната площ около входа като сцена, подготвена за представление. Облачета мъгла засилваха драматичния ефект.

Беше странна гледка.

Родителите от Начално училище „Пириуи“ имаха необяснима слабост към маскени балове. Сякаш обикновената викторина не им беше достатъчна – от поканата ставаше ясно, че нечия умна глава бе решила темата да е „Одри и Елвис“, което значеше, че всички жени трябваше да се облекат като Одри Хепбърн, а мъжете – като Елвис Пресли. (Още една причина за госпожа Пондър да отклони поканата. Тя ненавиждаше маскени балове.) Очевидно най-предпочитаната Одри Хепбърн бе тази от „Закуска в Тифани“. Всички жени носеха дълги черни рокли, бели ръкавици и перлени огърлици. Мъжете пък бяха избрали да почетат по-късния Елвис. Всички носеха лъскави бели гащеризони, блестящи скъпоценни камъни и дълбоки деколтета. Жените изглеждаха прекрасно. Горките мъже изглеждаха ужасно нелепо.

Докато госпожа Пондър наблюдаваше, един Елвис удари друг с юмрук в челюстта. Той се олюля и залитна назад към една Одри. Други двама Елвисовци го уловиха и го издърпаха встрани. Една Одри зарови лице в ръцете си и извърна глава, сякаш не можеше да понесе гледката. Някой извика: „Престанете!“.

Ама наистина. Какво биха си помислили прекрасните ви деца?

— Дали да извикам полицията? – зачуди се на глас госпожа Пондър, но тогава чу вой на приближаваща сирена, а по същото време на балкона започнаха да се чуват женски писъци.